

Istoria nu ne-a învățat nimic

10 iunie 2009

Gili Cârstea

Voi știți că loialitățile mele sunt fără excepție acaparate de cetatea și patria aceea care îl fascina și pe Avraam, părintele nostru spiritual.

Și totuși, zilele astea o veste m-a făcut să mă simt mândru de frații mei din orașul natal, Giurgiu.

Aici, pentru prima oară în experiența lor, poștașii Domnului au fost întâmpinați cu puțină omenie. Nu le-a făcut nimeni scandal, nu i-au pus să zică „shibolet,” au primit revista natural, așa cum se cade unui om civilizată; dar și mai mult, chiar au fost invitați la masă, lucru nemaiauzit până acum.

Se așteptau să încaseze castanele deja devenite familiare, și iată niște frați care se poartă ca frații, chiar dacă apreciază sau nu solia 1888. Este un lucru elementar să întrebi pe cineva dacă are unde să poposească, dacă este obosit sau flămând. Pentru prieteni, așa ceva este natural; dar când o faci pentru oameni pe care îi evaluezi ca fiind dușmani, intrăm deja într-o altă lume. Giurgiuvenii mei... Cine se aștepta?

Dar aceasta este o excepție; probabil aceea care întărește regula. Iar regula este împiedicarea cu orice preț a răspândirii adevărului despre fapta noastră reprobabilă din 1888 în mijlocul poporului.

Ne place sau nu, ca popor exact în acest punct al istoriei ne aflăm: Repetăm greșeala fiecărei generații trecute, care nu au reușit să identifice solia și solii lui Dumnezeu pentru timpul lor.

Era de așteptat ca acum, după atâta amar de ani, în care am dezbătut și disecat istoria sacră la milimetru, în zeci de mii de sesiuni ale școlii de sabat, în milioane de predici și alte milioane de pagini imprimate, să pricepem, în sfârșit, maniera în care lucrează Dumnezeu.

Degeaba. Ca întotdeauna, vedem în lumina de adevăr prezent „ceva periculos,” și astfel ne trezim de partea greșită a baricadei. Avem o teamă secretă că am putea scăpa hăturile din mână și să ajungem în șanț cu minunata noastră Laodicea.

Ce fel de dovezi ar aștepta îngerul bisericii Laodicea, spre a ceda conducerea în mâna Duhului Sfânt? De ce fel de garanții are el nevoie spre a fi sigur că lucrarea este condusă de Dumnezeu, și că așa lucrează El, pe o cale „foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor”?

Eu cred că Dumnezeu nu a dorit niciodată să lucreze pe o cale diferită de ordinea firească a lucrurilor. A fost ideea Lui să încredințeze Via unor administratori, și dorința Lui expresă ca ei să se ocupe de Vie. Dar administratorii L-au pus pe Dumnezeu în poziția imposibilă de a lucra „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor,” prin refuzul permanent de a ceda partea de rod cuvenită Proprietarului.

De ani de zile Via produce doar pentru administratori. Aceștia sunt foarte activi și preocupați de binele Viei. O sapă, o stropesc la vreme, dărmă gardurile vechi și sădesc noi soiuri, mai productive, mai rezistente la boli. O dotează cu teacuri mai sofisticate, cu linii de îmbuteliere mai eficiente, astfel ca productivitatea să fie maximă. Și totuși, vinul se alterează chiar înainte de a fi îmbuteliat, amestecând pe toți consumatorii lui.

Nu, Via Domnului nu face struguri sălbatici (Isa 5:2) așa, că i s-a năzărit ei. Mlădițele alese totdeauna vor da roade bune. Tragedia vine din experimentele de inginerie genetică pe care vierii le tot testează pe spinarea acestui popor, în speranța că via va produce și fără Ploaie.

Dar fără Ploaie, fără revărsarea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie („un învățător al neprihăririi” – Ioel 2), această Vie va da totdeauna struguri sălbatici. Opoziția a fost, este și va fi partea tuturor celor care îndrăznesc să spună că Via Domnului produce roade sălbatice:

„Opoziția este partea tuturor acelor pe care îi folosește Dumnezeu spre a prezenta adevăruri speciale pentru timpul lor... Astăzi există aceeași dispoziție de a accepta teoriile și tradițiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu ca și în secolele trecute. Cei care prezintă adevărul pentru acest timp nu trebuie să se aștepte să fie primiți mai bine decât reformatorii din trecut. Marea controversă dintre adevăr și eroare, dintre Hristos și Satana, va crește în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi... Formele opoziției față de adevăr se pot schimba, vrăjmășia ar putea fi mai puțin vizibilă, deoarece este mai subtilă; dar același antagonism există încă și se va manifesta până la sfârșitul timpului” (GC 143, 144).

Da, marea controversă crește în intensitate, iar antagonismul față de adevărul sanctuarului se manifestă cu tot mai mare forță acum, când fecioarele sunt în pericol să se trezească și să înțeleagă destinul lor înalt, acela de a deveni Mireasa lui Hristos.
